

คิดไป

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๖๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๘๕๓. เรื่อง “ลั้งเล”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับ ความตั้งใจของหนูคือตั้งใจที่จะบวชอยู่กับบ้าน โดยที่ตัวของหนูเองมีครอบครัวอยู่แล้ว แฟนเป็นคนดี ลูกก็เป็นคนดี แต่ด้วยความตั้งใจของหนูที่เห็นโทษภัยในสังขารของตัวเอง และความทุกข์ของพี่น้องที่ได้รับที่มีให้เห็นอยู่ทุกวัน และหนูมีความคิดอยู่ตลอดเวลาว่า สักวันความตายจะมาถึง

แล้วบางครั้งในวันหยุดของครอบครัว จะเดินทางไปเที่ยวด้วยกันตลอด พอเริ่มมีความสุข มันก็เริ่มมีความรู้สึกอย่างหนึ่งมาเตือนว่า ความสุขนี้อยู่กับเราอีกไม่นาน เป็นความคิดอย่างนี้มาโดยตลอด มันจะคอยเตือนอยู่อย่างนี้มาเรื่อยๆ

แต่ด้วยความที่ตัวเองเป็นคนที่ไม่เคยรักษาสัจจะอะไรได้เลย แม้แต่เข้าพรรษาตั้งใจว่าจะกินมื้อเดียวให้ครบ ก็มีการตกล่นบ้าง เวลาประพฤติปฏิบัติก็ตั้งใจว่าจะทำให้ได้ครบตามกำหนดเวลา แต่เมื่อถึงเวลาทำก็ต้องยอมแพ้กับสังขารของตัวเองทุกครั้ง ด้วยความที่เป็นคนที่ยังลั้งเลอยู่

แต่ด้วยความตั้งใจและคิดอยู่มานานแล้วว่าอยากบวช แต่อยากบวชอยู่กับบ้าน เพราะยังมีหน้าที่ต้องดูแลลูก

(ด้วยความที่ตัวหนูเองประพฤติปฏิบัติแบบนี้อยู่กับบ้านบ่อยๆ และจะคอยสอนลูกอยู่บ่อยๆ เรื่องการทำบาปกรรม จนบางครั้งลูกเขาพูดว่า หนูรู้สึกว่าการบวชสอนให้คนรู้สึกดี เครียดเกินไป

หนูไม่ชอบและลูกของหนูก็โตแล้ว เขาเข้าใจทุกอย่าง ทุกวันนี้เขาก็ทำงานทุกอย่างที่ไม่ทำให้ผิดศีล เท่าที่มองดูความตั้งใจทำของเขา เขารู้ดี รู้ชั่ว แต่ด้วยความที่เขาอยากรักษาให้หนูอยู่ในครอบครัวพ่อแม่ลูก เขาก็มีการต่อต้านด้วยคำพูดในบางครั้ง หรือแม้แต่เทศน์ของหลวงพ่อบ้างในบางครั้งที่หนูฟังไม่เข้าใจ แต่ลูกก็สามารถอธิบายให้หนูเข้าใจได้)

ถ้าหนูตั้งใจที่จะอธิษฐานจิตด้วยการบวชตัวเองและประพฤติอยู่กับบ้าน และแฟนหนูก็อนุญาต แต่เขาก็อนุญาตแบบเกรงใจหนู และตัวเขาเองก็ปฏิบัติด้วย แต่ด้วยความที่เขาอยากรักษาให้หนูแบบครอบครัว หนูพอมองออกว่าเขาเกรงใจ แต่เขาก็ไม่ขัด

แต่ด้วยความตั้งใจของหนู เพราะความที่อยู่ทางบ้านมันทำให้หนูยอมแพ้กับกิเลสตัวเองอยู่หลายๆ อย่าง หนูจึงคิดว่า ถ้าหนูบวชชะ มันจะได้บังคับให้หนูเอาชนะกิเลสตัวเองได้ ถ้าหนูตัดสินใจบวช มันจะเป็นการผิดไหมคะ

และอีกอย่างหนึ่ง หนูมองว่า การอยู่เป็นครอบครัวแบบนี้มันทำให้หนูดีสุข และไม่สามารรถตัดกิเลสอะไรหลายๆ อย่างได้

การบวชของหนู หนูก็ตั้งใจจะอุทิศให้แม่และแม่ของหนูอย่างเต็มที่ อย่างน้อยหนูคิดว่า มันจะทำให้หนูอาจจะไม่ต้องตกนรกกับการกระทำความผิดของตัวหนูในอดีตหลายๆ อย่าง

ขอความเมตตาหลวงพ่ช่วยชี้ทางให้หนูด้วยค่ะ

ถาม : ๒๘๕๔ เรื่อง “ลังเล”

หนูขออนุญาตส่งคำถามต่อเนื่องจากว่า หนูอธิบายไม่หมด

ความตั้งใจบวชของหนูคือการถือศีล ๘ อยู่ที่บ้านโดยที่มีได้โกนหัวเหมือนแม่ชีทั่วไป แต่ตั้งใจรักษาศีลมิให้ขาด แบบนี้ทำได้ไหมคะ หากตกหล่นหรือบกพร่องจะเป็นบาปหรือไม่คะ สาธุ

ตอบ : คำถามนี้เขียนยาวเลย

แต่มันเป็นประเพณีของชาวพุทธ ตั้งแต่เราสมัยเด็กๆ นะ เราเห็นทางแถวบ้านเราเขาบวชชี เขาบวชชีแล้วเขาอยู่บ้าน ยิ่งทางซีกเหนือ ทางซีกเหนือส่วนใหญ่แล้วเป็นชาวมอญ ชาวมอญเขาเคร่งครัดของเขา ส่วนใหญ่แล้วเขาก็บวช เขาก็ไปเรียนของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราเป็นผู้หญิงไง เราเป็นหัวหน้าครอบครัว หรือเราเป็นย่า เป็นยาย อยู่ในบ้าน เราก็คิดของเราเรื่อยแปด คิดไป คิดไป คิดไปทั้งนั้นนะ เวลาคิดไปแล้วเขาบอกในคำถาม เห็นไหม

หนูเป็นคนอบรมบ่มเพาะลูกของเรา ลูกของเราเป็นคนดีทั้งสิ้น ลูกของเราทำมาหากินได้แล้ว ลูกของเราทำสิ่งใดอยู่ในศีลในธรรม เวลาผลที่มันเกิดขึ้นมันก็เห็นของมันอยู่นั่นแหละ แต่ก็อยากบวช อยากจะประเพณีปฏิบัติธรรม กลัวตกนรกไง

มันก็บวชหัวใจสิ ถ้าบวชหัวใจของเรา ก็คิดไปได้

ไอ้ที่คำถามนี้ ถ้าเป็นธรรมดาแล้วมันเป็นคำถาม มันเป็นการละเมอเพ้อผก คิดไปเรื่อย พูดไปเรื่อย คิดไปเอง

แต่ถ้าทำสิ่งใดอะไรก็ให้มันจริงจัง

ไอ้ที่มันเป็นสัญญาอารมณ์ มันเป็นอารมณ์ความรู้สึก แล้วก็เก็บอารมณ์ แล้วก็เขียนมาให้หลวงพ่อบอก

ที่เราจะพูดนี้พูดเพราะอะไร พูดเพราะว่าความคิดของสังคมชาวพุทธเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นนะ ใครๆ ก็คิดดี ใครๆ ก็ไผ่ดี แต่ทำอะไรไม่ได้ เพราะอะไร เพราะคำถามเขียนว่า “ลัธเล”

มันก็เป็นความลัธเล เป็นต่างๆ แล้วตอนนี้มันบั่นปลายชีวิตแล้ว ลูกๆ ทำงานจนมีหน้าที่การงานหมดแล้ว แล้วลูกก็เป็นคนดีด้วย แล้วลูกยังเอาเทศน์หลวงพ่อบอกไปอธิบายให้ฟังเข้าใจอีกด้วย เขายังอธิบายได้ แสดงว่าเขามีปัญหา เราฟังเทศน์หลวงพ่อบอกไม่เข้าใจด้วย ลูกต้องอธิบายให้เข้าใจ ถึงจะเข้าใจ แล้วเข้าใจแล้ว แล้วก็คิดละเมอเพ้อผก คิดไป คิดไป คิดไปเรื่อยๆ

ความจริงมันไม่ต้องเขียนมาถามหรอก ชีวิตของเรา ถ้าเราตั้งใจของเรา เราก็ทำความดีของเรา ถ้าทำความดีของเรา เริ่มต้นตั้งแต่มนุษย์ไ้ เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา คนมีอำนาจวาสนาเขาออกประพฤติปฏิบัติของเขา เขาก็เป็นของเขาไป

ไอ้ของเรามีครอบครัวไปแล้ว มีครอบครัวไปแล้วนะ เราก็ต้องมีหน้าที่รับผิดชอบ เรามีหน้าที่ ทุกคนต้องทำตามหน้าที่ หน้าที่ของบริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกา หน้าที่ของครอบครัว

หน้าที่หัวหน้าครอบครัวคือสามี หน้าที่ของผู้ข้างเท้าหลังคือแม่ แล้วจะมีลูกมีหลาน ก็ทำหน้าที่
แล้วมีหน้าที่ แล้วจะบวชก็บวชอยู่ที่บ้าน บวชอย่างไรก็ได้ เราทำอย่างไรก็ได้

ไฉนผู้พูดไปสองไพเบี้ย

หนูตั้งใจอย่างนั้นแล้วก็ทำไม่ได้ หนูตั้งใจอย่างนี้ก็ทำไม่ได้ หนูตั้งใจอะไรก็ไม่ได้

เขียนมานี้หลวงพ่อก็ตอบไม่ได้ ตอบไม่ได้ มันเป็นจิตนิสัยของคน มันเป็นความมุนานะ
วิริยะของแต่ละบุคคล แล้วความมุนานะ ความวิริยะของแต่ละบุคคล ในพระไตรปิฎกมากมาย
ศึกษาพระไตรปิฎกไปสิ พระที่ออกประพฤติปฏิบัติขึ้นไป แล้วถ้าไม่ได้บรรลุนิพพาน ชี้ทุกข์ชี้ยาก
ลำบากขนาดไหนเขาก็รู้

แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติได้บรรลุนิพพาน เห็นไหม พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปพึ่งเทศน์
พระอัสสชิทีเดียวนี่ได้เป็นพระอรหันต์ พระสารีบุตรไปบอกพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะไป
บอกบิรหารของตน เป็นพระโสดาบันหมดเลย

เวลาจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใน

“นั่นอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวาของเรามาแล้ว”

แล้วเวลาเทศน์ว่าการอบรมบ่มเพาะจนเป็นพระอรหันต์ทั้งหมดเลย เป็นอัครสาวกเบื้อง
ซ้ายและเบื้องขวา เป็นธรรมเสนาบดี เป็นผู้มฤตภูมิเดช เป็นมือซ้ายมือขวาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่พระพุทธศาสนา นี่เขาสร้างของเขา

เวลาพระในสมัยพุทธกาลทีเดียวพระพุทธรูปเจ้าว่าลำเอียง ถ้าจะตั้งอัครสาวกก็ต้องตั้ง
พระอัญญาโกณฑัญญะ เพราะพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก เป็นพีใหญ่

แต่พระอัญญาโกณฑัญญะ เวลาบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์แล้ว ไปเทศน์หลานของตน
องค์หนึ่งได้เป็นพระอรหันต์ แล้วท่านก็เข้าป่าเข้าเขาไปอยู่ในป่าในเขา จนกว่าท่านจะหมด
อายุขัย มาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระเต็มไปหมดเลย ไม่รู้จักพระอัญญาโกณฑัญญะ ไม่รู้จัก เพราะไม่ได้สูงส่งกับใครเลย
อยู่ในป่าในเขาอยู่องค์เดียว

พระอัญญาโกณฑัญญะ จนจะหมดอายุขัย มาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ปรีนิพพาน

แล้วพระในสมัยพุทธกาลมากมายที่ประพฤติปฏิบัติแล้วไม่ได้ธรรม ชี้ทุกข์ชี้ยาก ชี้ทุกข์ชี้
ยาก ถ้าอดทนก็เพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมี

แต่ชี้ทุกข์ชี้ยากแล้ว เทวทัตเป็นหัวหน้าใหญ่ เจาะทำลายพระพุทธศาสนา สัตตรส
วัคคีย์ๆ มากมาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติวินัยข้อไหนก็พยายามแกล้ง อนุ
บัญญัติๆ มากมาย เวลาปฏิบัติไ

นี่ก็เหมือนกัน ก็ตั้งใจปฏิบัติแล้วมันก็โลเล ทำอย่างไรก็ได้ผล ทำอย่างไรก็ได้ผล

นี่ไง ตั้งใจจะประพฤติปฏิบัติ มันก็อยู่ที่วาสนาของคน วาสนามันสร้างมาได้มากได้น้อย
แค่ไหน พาหิยะ พาหิยะพังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนเดียวเป็นพระอรหันต์เลย
แล้วก็โดนควายขวิดเสียชีวิตเลย เวลาผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่ายมันก็อำนาจวาสนาของเขา

ไฉนก็อำนาจวาสนาของเรา ถ้าอำนาจวาสนาของเรา เราตั้งใจของเรา เราจะปฏิบัติของ
เรา เราทำความเป็นจริงของเรา ถ้ามันได้ผล ได้ผลก็สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้ายกขึ้นสู่
วิปัสสนาได้ เห็นภาวนามยปัญญา จะมหัสจรรย์ในปัญญาของจิตเลย มหัสจรรย์มาก แล้ว
ความมหัสจรรย์ ที่นี้ถ้ามหัสจรรย์ มันเป็นความจริงขึ้นมา มันก็เป็นความจริงไฉน ถ้าเป็นความ
จริง

ไฉนนี้ ไฉนโฮ! เขียนมายาวเลย อยากบวชอยู่ที่บ้าน

เราเห็นประเพณีของชาวมอญเขาบวชกันเยอะแยะ สมัยเราเด็กๆ นะ เป็นคุณยายต่างๆ
เป็นแม่ชีอยู่บ้านเลี้ยวหลาน เขาบวชแล้วอยู่ที่บ้าน

ไฉนนี้เขาบอกว่าเขาตั้งใจบวชชีโดยชีพรหมณ์ ไม่ต้องโกนหัว

ไฉนนี้มันเป็นเจตนา ทำได้เลย เพราะอะไร มันเป็นเจตนา มันเป็นกิริยาของใจ มันเป็น
ความรู้สึกอยู่ภายใน ใครจะรู้ สามีกี่ไม่รู้ ลูกหลานก็ไม่รู้ แล้วไม่ต้องให้เขาช่วย ถ้าเขาช่วยแล้วเป็น
ภาระเลย

ยาย ยายจะเป็นพระอรหันต์แล้วหรือ รอหนูหน่อยนะ

สามีบอกว่า รอกันหน่อย

มันแซว มันเล่นตลอด ทำไมเราต้องไปมีภาระรุงรังไปรับผิดชอบเรื่องอะไรต่างๆ ร้อยแปด แค่ภาระการประพฤติปฏิบัติให้ชนะกิเลสในใจของตน อันนี้ก็เป็นงานที่ยิ่งใหญ่อยู่แล้ว จะทำสิ่งใดต้องให้สังคมประกาศ ต้องให้คนยอมรับทั้งหมด จะนั่งสมาธิก็ต้องให้คนนั่งสมาธิเป็นแถวเลย ทุกคนต้องเดินทำตามฉัน

มันไม่มีอยู่จริงในโลกนี้หรอก ไม่มีหรอก

คุณแฝดยังคิดต่างเลย สังคมคิดต่างทั้งนั้นนะ ลูกเราหลานเรามันก็คิดต่าง ความคิดต่าง มันเรื่องของเขา ใช้นี้ความคิดของเราต่างหาก ถ้าเรามีความคิดแล้วเราอยากกระทำของเรา นี่วาสนาของเรา เวลาบรรลุนิพพานก็บรรลุนิพพานคนเดียว เราปฏิบัติแล้วให้ทั้งครอบครัวบรรลุนิพพาน มันไม่มีอยู่ในโลกนี้

เวลาปฏิบัตินะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมโดยชอบ พระองค์เดียว เทศนาว่าการบัญญัติก็ได้พระอัญญาโกณฑัญญะองค์เดียว แล้วเทศนาว่าการจนเป็นพระโสดาบันทั้งหมด เทศน์อนัตตลักษณะสูตร เป็นพระอรหันต์หมดเลย ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริง

ใช้นี้เหมือนกัน เราอบรมบ่มเพาะก็ให้สัจธรรมในหัวใจเรามันเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาก็เป็นความจริงในหัวใจของเรา จะบวชอยู่บ้าน จะบวชอยู่ที่ไหน บวชได้ทั้งนั้น

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า เวลาเราเห็นทุกข์ มันก็เป็นเรื่องความทุกข์ เห็นทุกข์ เวลาครอบครัวพาไปเที่ยว

อ้าง

ถึงวันหยุดครอบครัวพาไปเที่ยว ดิฉันไม่อยากจะไปหรอก แต่มันต้องไป มันก็ต้องไปกับเขา แล้วพอไปแล้ว รักษาความสัตย์ก็ไม่ได้ อะไรก็ไม่ได้

นี่มันเป็นสภาพกรรม กรรมร่วมกันทั้งสิ้น เราทำของเรา

ฉะนั้น ถ้าเราจะบวชของเรา ถ้าบวชแล้วมันจะดีขึ้นไปกว่านี้

ไม่ดีหรอก คนเก่า บวชขึ้นไปแล้วมันก็เห็นคนนี่ โหลเหมือนเดิม เวลาบวชไปแล้ว พอมันปฏิบัติไปแล้ว พอมันทุกข์มันยาก เออ! พักก่อนก็ได้ เดี่ยวค่อยมาทีหลังก็ได้ ร้อยแปดหรอก

ผลไม้นิดใดปลูกแล้วมันก็จะออกผลเช่นนั้น ความรู้สึกนึกคิดอย่างไร ปฏิบัติไปแล้วมันก็ออกผลอย่างนั้นนะ

มันมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นนะ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทวนกระแสกลับ ปัญญาในพระพุทธศาสนาทวนกระแสกลับ ทวนเข้าไปในจิตของตน ไม่อ้างใครทั้งสิ้น ไม่อ้างสามี ไม่อ้างลูก ไม่อ้างหลาน ไม่อ้างครอบครัว ไม่อ้างอะไรทั้งสิ้น

ถ้าอ้าง อ้างก็อยู่บ้าน อยู่บ้านก็จบ จบแล้วก็คือจบ

แต่เนี่ยคิดร้อยแปดเลยนะ ถ้าได้ทำแล้วมันจะดีอย่างนั้น ถ้าได้ทำแล้วมันจะดีอย่างนี้ แล้วถ้าไม่ได้ทำจะเสียดายมาก เสียดายแล้วมันกลัวมันทุกข์มันยาก

ปัจจุบันตัดสินใจอย่างไร คิดอย่างนั้น แล้วทำเลย แล้วทำเลย มันคิดของมัน ไม่ต้องไปคิดอะไรมาก ถ้ามันจะเริ่มต้นมันก็ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าใจสงบระงับแล้ว ถ้าปัญญามันก้าวเดินได้ ใ้หนั้นก็เป็นอานาจาสนาของคนคนหนึ่ง แต่ถ้ามันทำอะไรไม่ได้ มันก็ปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ไง ลูกหลานก็มีงานทำหมดแล้ว สามีก็ปฏิบัติด้วย เราก็ปฏิบัติด้วย

ก็ปฏิบัติไปก็จบไป ก็ปฏิบัติไปสิ เวลาปฏิบัติไป ถ้าปฏิบัติแล้ว ถ้าจิตมันสงบแล้ว ผีก็หายไป ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา

จะไปข้างหน้า ก็เสียดายตรงกลางและข้างหลัง จะไปข้างหลัง ก็เสียดายตรงกลางและข้างหน้า จะอยู่ตรงกลาง ก็เสียดายข้างหน้าและข้างหลัง เสียดายเขาไปหมดนะ

เสียดายมันก็ต้องอยู่กับวิภวูจะ อยู่กับสังสารวัฏนี้ต่อไป ถ้าอยู่กับสังสารวัฏนี้ต่อไป มันก็เท่านั้นเอง

เพราะมันคิดเรื่อยเปื่อยไปเรื่อยเฉื่อยไถ่ คิดเรื่อยเปื่อย เรื่อยไป คิดไปเรื่อย คิดไปเรื่อย คิดไปเรื่อย คิดไปเรื่อย แต่มันมีแนวทางพระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งนะ คิดเรื่อยเปื่อย คิดไปเรื่อย แล้วก็อ้างอิงอริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริง ขึ้นมาแล้วมันจะบรรลุนิพพาน เออ! คิดไปเรื่อยเปื่อย คิดไปเรื่อย

ตามความเป็นจริงนะ เวลาประพาศปฏิบัติ โลภียปัญญากับโลกุตตรปัญญา สังคม ประพาศปฏิบัติทั้งหมดเป็นโลภียปัญญาทั้งสิ้น เพราะมันเกิดจากความคิดของคน เกิดจาก ความคิดของเทวดา เกิดจากความคิดของพรหม

เทวดา อินทร์ พรหมมาเผ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาเผ้าหลวงปู่มั่น มาขอ ธรรมะจากหลวงปู่มั่น เพราะความคิดทั้งหมดเกิดจากจิต โลกมนุษย์ กามภพ รูปภพ อรูปภพ วัฏฏะคือโลก คือวัฏฏะ

สิ่งที่วัฏฏะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ความรู้สึกนึกคิดทั้งหมดเกี่ยวพันกับวัฏฏะ ทั้งสิ้น เป็นโลกียะทั้งสิ้น โลกๆ ทั้งสิ้น แล้วถ้าจะเอาสัจจะเอาความจริงไถ่ เวลาเอาสัจจะเอา ความจริง จากโลกียะจะเป็นโลกุตตระ

จากโลกียะ ต้องทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ใจสงบ ระวังคือกิเลสต้นหาความทะยานอยาก สมุทัย สิ่งที่เป็นสมุทัยที่มันเจือปนมามันเบาบางลง มัน มีโอกาสได้ฝึกหัดประพาศปฏิบัติ ถ้าเกิดภาวนามยปัญญา ปัญญาที่มันเกิดขึ้น มันจะเข้าสู่ อริยสัจ เข้าสู่สัจจะความจริง อันนั้นจะเป็นโลกุตตระ

ไถ่โลกียะ ไถ่โลกุตตระ ไม่ต้องไปอ้างมันหรอก มันโลกียะทั้งสิ้น โลกุตตระไม่มี โลกุตตระ มีต่อเมื่อเขายกขึ้นสู่วิปัสสนา

ไถ่ว่าโลกียะ โลกุตตระ มันซ้อนนะ มันอ้าง ไม่มีอยู่จริง ถ้ามีอยู่จริงมันมีผลต่าง ผลก็ ต่างกัน การปฏิบัติก็ต่างกัน

ฉะนั้น อยู่กับโลก ปัญญาที่เพริศแพรว โลภียะทั้งสิ้น เพราะถ้าผลของมันคือปัญญา อบรมสมาธิไถ่ ผลของมันคือสมณะไถ่ ผลของมันคือสมาธิ ศีล สมาธิ ศีล สมาธิ ตัวสมาธินี้ ต่างหาก

ปฏิบัติกันเกือบเป็นเกือบตาย มันจะทั้งหมดๆ โลกียะทั้งหมดลงสู่สัมมาสมาธิ ถ้าถูกต้องชอบธรรม แต่ถ้ามันตกภวังค์ มันติดในความรู้สึกของตน มีจดาทั้งสิ้น

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์นะ มันเรียบง่าย ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียบง่าย ไม่วุ่นวาย แต่เรียบง่ายด้วยความถูกต้องชอบธรรม

แต่ในการประพฤติปฏิบัติ กว่าจะพ้นจากโลก กว่าจะพ้นจากโลกียะ แล้วจะยกขึ้นสู่โลกุตตระ ไม่อย่างนั้นมันจะมีโลกียะ โลกุตตระไปทำไม เวลาเข้าโลกุตตระจบเลยนะ มันเห็นคุณค่าของมัน มีการรักษาของมัน ทำของมัน อันนั้นต่างหากถึงจะเป็นความจริง มันไม่คิดเรื่อยเปื่อยเพื่อเจ้า คิดเพื่อเจ้าเพื่อฝันเรื่อยเปื่อย

ศรัทธาในพระพุทธศาสนา อยากจะบรรลุธรรม อยากจะได้ธรรมขั้นนั้นๆ

เออ! เพื่อเจ้า

ความจริงนะ เขาตั้งสัจจะ แล้วเขาทำจริงทำจังของเขา ถ้าได้สัจจะความจริงขึ้นมา มันจะเห็นว่า จากโลกียะทั้งหมดมันจะเข้าสู่โลกุตตระอย่างไร แล้วเข้าไปแล้วมันจะเป็นข้อเท็จจริงในการประพฤติปฏิบัตินั้น

ฉะนั้น ที่ว่าลัทธิ โลเล

ก็คิดไปเรื่อยๆ คิดเพื่อเจ้า คิดเรื่อยเปื่อยไป จบ

อันนี้เป็นคำถามเนาะ เป็นคำถามถามสด

ถาม : การบอกบุญต่อๆ กัน กับการเรียไร

๑. การโพสต์รูปลงโซเชียลที่เขียนชื่อคนและจำนวนเงินที่ฝากมาร่วมบุญที่วัดหลวงพ่อเข้าข่ายถือเป็นการเรียไรหรือไม่ ไม่ควรทำหรือสามารถทำได้

๒. การโพสต์บอกว่า พงษ์นี้จะไปทำบุญ หรือบอกว่าที่วัดนี้จะมีกฐิน จะออกโรงทาน โดยลงรูป คลิปในโซเชียล แต่ไม่ได้เขียนเชิญชวนให้ร่วมทำบุญตรงๆ แล้วมีคนโอนเงินมาทำบุญ หรือฝากเงินมาร่วมด้วย ถือเป็นการเรียไรไหม แม้ไม่ได้เปิดบัญชีรับเรียไร

๓. การบอกบุญในทางเฟซบุ๊ก ดิ็กต็อก ไลน์ส่วนตัว โซเชียลต่างๆ กับเพื่อนญาติธรรมที่ไม่ใช่ญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท ถือเป็นการเรียไรไหม

๔. หลังไปทำบุญที่วัดแล้วประกาศลงรูปหรือคลิปวิดีโอทางโซเชียล แต่มีคนโอนเงินหรือฝากเงินมาร่วมบุญที่หลัง ถือว่าเป็นการเรียไรไหม ควรหรือไม่ควรรับเงินนั้น

ตอบ : อันนี้เป็นคำถามนะ

แต่ข้อเท็จจริงของเรา เพราะเราบวชมาตั้งแต่ต้น พอบวชมาแล้วมีความตั้งใจในการประพฤติปฏิบัติ แล้วเวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกไว้ในบริษัท ๔ ในสังคัมสมัยพุทธกาลนะ เขาเจอว่า วัวสี่เหลืองๆ ประชาชนวิ่งหนีแตกตื่นหมดเลย เขากลัวการเรียไร เขากลัวการบอกบุญ

เวลาบวชมาใหม่ๆ นะ ในสถานที่ทำงาน ในสถานที่ราชการ เขากลัวมากของผ้าป่า ของกฐิน

เวลาเราคุยกับพระ พระเขาบอกว่า ท่านคิดอย่างนี้ได้อย่างไร เราเอาบุญไปให้เขาถึงบ้าน

แต่ไอ้คนที่เขาต้องใส่ซอง ใส่ต่างๆ เขาลำบากใจจนพูดไม่ออก เงินเดือนเขาชักหน้าไม่ถึงหลังอยู่แล้ว เงินใช้จ่ายของเขา บางคนบางครอบครัวเขาไม่มีเงินใช้จ่าย เขาต้องไปกู้ยืมระบบอยู่แล้ว เราจะไปบอกบุญบอกอะไรกับเขา มันบอกบุญเรื่องอะไร

บอกบุญ นี่ไง ประเพณีวัฒนธรรมไง เรื่องทานๆ ไร

แต่เวลาเราบวชมาเป็นพระ เราเป็นพระปฏิบัติ พระปฏิบัตินะ หลวงตาพระมหาบัวท่านออกประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ ท่านไปจุดดั่งค์ของท่าน ท่านหาบ้านน้อยๆ ๑ หลัง ๒ หลังก็พอ ๒ หลัง ๓ หลังอย่างมาก เพื่ออะไร เพื่อจะไม่ให้เข้ามาทวงเรา

อันนี้ก็เหมือนกัน เวลาพระปฏิบัติฯ ให้อธิบายอย่างนี้เขาไม่ต้องการเลย เขาต้องการความสงบ เขาไม่ต้องการความวุ่นวาย เขาไม่ต้องการให้ใครเข้ามาก่อวุ่น

ฉะนั้น ถ้าแนวทางของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นไม่เป็นแบบนี้ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นไม่มีเลย เรื่องบุญนี้ไม่มี ไม่เกี่ยว ขนาดไปอยู่กับชาวมุสลิม ไปชาวเขา ไปปิตุฆาต

“ตุ้ ตุ้มาทำไม ตุ้ ตุ้เอาอะไร”

หลวงปู่มั่นบอก “มาเอาข้าว”

“เอาข้าวสารหรือเอาข้าวสุก”

“ข้าวสุก ข้าวสุก”

ในป่าในเขามันไม่มีเงินมีทองมาเรียไรกันหรอก ในการประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงมันไม่มี มันเป็นนิสัย มันเป็นนิสัย มันเป็นสันดาน

เราเห็นการเรียไรนะ แล้วให้พวกทำงานออฟฟิศ ทำงานต่างๆ เขากลับมาก ให้อธิบายว่าสิ้นเดือนเป็นตั้งๆ เขากลับกันมาก เราเห็นแล้วเรารังเกียจมาก

เวลาในหน่วยงานราชการ เวลามีปัญหาที่จะไปหาหัวหน้า แล้วขอฝาก

มันมีโครงการช่วยชาติฯ ที่ลูกศิษย์ลูกหาเขาไปตั้งกองผ้าป่า ไปตั้งตามหน่วยงานต่างๆ มันก็เลยเป็นช่องให้คนอื่นทำตาม เขาก็ทำกันมาแล้วตลอด

แต่เวลาหลวงตาโครงการช่วยชาติฯ เราตั้งแต่บวชมาไม่เคยบอกใคร บอกบุญ แล้วไม่เคยฎีกาใครทั้งสิ้น เว้นไว้แต่โครงการช่วยชาติฯ โครงการช่วยชาติฯ เราช่วยหลวงตาเต็มที่เลย แต่เรื่องเรียไรเราก็ไม่ทำ เพียงแต่ว่าเวลาของผ้าป่าของหลวงตามา เราให้ลูกศิษย์ลูกหาจัดการกันเอง เราไม่ทำ เราไม่ทำ

เพราะเวลาที่หลวงตาท่านประพฤติปฏิบัติโดยเริ่มต้น ท่านบอกเลย หนึ่ง อย่ากว่นบ้าน กว่นเมือง พระอย่าคิดโครงการ อย่าก่อสร้างอะไรก็แล้วแต่ แล้วก็ไปหาเงิน

ของเราไม่ให้สร้าง ไม่ให้มี ไม่ให้ทำ แล้วถ้ามี ถ้าทำ ทำเอง

เราพูดทุกวัน เวลาคนเขาจะมาช่วย บอกไม่ต้อง เราหาเรื่องเอง จะบอกว่าเราเลือก เราเลือกเอง เราก็ทำเอง

ฉะนั้น ใ้ที่ว่าบอกบุญอย่างนั้น บอกบุญอย่างนี้ ไม่ต้อง

อนุโมทนาบุญ ถ้ามาวัดหลวงพ่อก็แล้วเป็นรูปหลวงพ่อก็แล้วถ้าคนเขาเห็นเขาชื่นใจ ก็ให้เขาอนุโมทนาก็จบไป

อนุโมทนาคือความระลึกถึงโดยหัวใจ มันมีค่ากว่าแบงก์ มันมีค่ากว่าแก้วแหวนเงินทอง จะไปทำบุญที่วัดเรา ก็บอกให้เขาอนุโมทนา คือบอกให้เขารับรู้ แล้วให้เขาชื่นใจก็จบ

ใ้ที่ว่าต้องเรียไรๆ

บอกตรงๆ เรารังเกียจมาก รังเกียจมากๆ รังเกียจมากๆ เพราะนี่คือต้นเหตุแห่งการเสื่อมถอย เพราะมันเป็นเรื่องของวัตถุ

เรื่องเงิน เรื่องทอง เรื่องวัตถุ ใครก็ทำได้ ตอนนี่วัดที่สร้างใหม่ ไปดูสิ เขาสร้างวิจิตรพิสดาร โอ้โฮ! สั่งหินอ่อนจากอิตาลี โอ้ย! สั่งเมืองนอกทั้งนั้น วัสดุในเมืองไทยยังสร้างวัดไม่ได้เลยนะ มันไม่คุ้มบุญ ต้องสั่งนอกทั้งหมด วิจิตรพิสดาร

หลวงตาบอกว่าฐานสั้วม สั้วมจะสร้างให้มันสวยงามขนาดไหน คนเข้าสั้วมก็เข้าไปถวายพระอยู่ในวัดมันก็นั่นแล้วก็ถวาย เหมือนกัน มันจะวิจิตรพิสดารไปที่ไหน

ฉะนั้น ใ้ที่ว่าบอกบุญๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น

จะไปทำบุญที่วัดหลวงพ่อก็แล้วก็บอกเขา เขาจะฝาก

ไม่ต้องฝาก ฝากมายังไม่เอาเลย ไม่จำเป็น ห้ามเด็ดขาด

กรณีที่ได้ออกไป ธรรมมิกา ไปเรียไรกันเอง ไปตั้งผ้าป่าไปทอดที่นั่น ทอดที่นี่ เรามารู้ทีหลังนะ เสียใจจนบัดนี้ แล้วจะเสียใจไปจนตาย

มึงอย่ามายุ่งในวัดกู วัดของกู กูสร้างมาเพื่อปฏิบัติ ถ้าใครปฏิบัติไม่ได้ เติญกลับบ้านไปไม่ควรมาที่นี่

เวลาชาวพุทธก็อยากจะมีวัดดีๆ อยากจะมีที่ปฏิบัติที่ไว้วางใจได้ แล้วพอมาแล้วมันก็มา กวนกันเอง ทำลายกันเอง ทำลายโดยการบอกบุญ ทำลายโดยการว่า อันนี้เอาบุญมาให้ละ อัน นี้เป็นความดีนะ

ถ้าความดี มึงมาวัดดูทำไม วัดภูมิทางจกรมะกับมีที่นั่งสมาธิเท่านั้น

อย่างอื่นนะ ถ้าพระสงฆ์มันเลือก ก็ให้มันหาเงินเอง ถ้ามันเลือกนะ แล้วพวกมึงไม่ต้อง มาเลือกกับกู ห้ามเด็ดขาด

เราเห็นความผิดปกติ ความไม่ดีงามมาแต่ในพระไตรปิฎก แล้วบวชนะ พุทธเจตนีย์ พุทธโดยสัจจะ ตั้งแต่บวชมาไม่เคยเรียไรใครเลย ไม่เคยขอใครเลย

เขามาทำบุญ ยังบอกเขาเลยนะว่า ไ้กระดาศอย่างนี้ไม่จำเป็น ไม่ต้อง และไม่อยากจะ ด้วย

แต่มันเป็นน้ำใจของเขา อย่างที่เราบอก อนุโมทนา เอ็งมาทำบุญบอกรูปแล้ว เขาเห็น แล้วเขาสาธุ แค่นี้จบแล้ว เพราะกระดาศที่เขาฝากมามันเป็นกระดาศ แต่หัวใจของเขาที่เขาชื่น ชมอันนั้นนะ

หลวงตาพระมหาบัวท่านไปไหนก็แล้วแต่ ท่านบอก ไปเอาใจคน ไปเอาใจคน

นี่เหมือนกัน ถ้าวัดของหลวงพ่อบุเป็นที่เขาเห็นแล้วเขาชื่นชมบ้าง ใจเขาเป็นบุญ จบ แค่นี้ ถ้าเขาเห็นแล้วเขาชื่นชม

ถ้าเขาเห็นแล้วเขาขวางตา ไ้วัดนี้มันทำไม่เหมือนวัดอื่น มันทำลายประเพณีของการ เรียไร

เชิญไปที่อื่น อย่ามาเหยียบที่นี่

ที่นี่ ที่ทำมาอย่างนี้มาตั้งแต่ต้น มันเป็นเรื่องจริตนิสัยของเราเอง

แล้วเราเกิดไม่ทันหลวงปู่มั่น แต่หลวงตาพระมหาบัว หลวงปู่เจี๊ยะ ท่านเล่าเรื่องหลวงปู่ มั่นให้เราฟังไว้เยอะ พระเวลาเล่าให้ฟังแล้ว เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านระลึกถึงหลวงปู่มั่น ท่านจะ

นั่งร้องไห้เลย น้ำตาไหลพราก ท่านเคารพของท่าน ท่านบูชาของท่าน หลวงตาเวลาพูดถึงหลวงปู่ มัน ท่านหันหน้าเอาหน้าเข้าข้างฝา นั่งร้องไห้เลย

นี่คนเคารพบูชาครูบาอาจารย์เขาเคารพด้วยหัวใจ

เขาไม่เอาซื้อหลวงปู่ มัน หลวงปู่เสาร์มาเป็นสินค้าขายหาเงินกัน เขาหาแต่หัวใจ หาคนที่เคารพบูชา แล้วถ้าเขาจะมาทำบุญ จะอะไรก็แล้วแต่ ให้เขาเห็น ให้เขาอนุโมทนา ให้เขาสาธุ สาธุ แค่นี้ แค่นี้ แค่นี้พอ อย่างอื่นไม่เอา ไม่ต้อง ทุกอย่างเป็นภาระไปหมด เวลาจะประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ไม่ทำ

ถ้าเวลาจะปฏิบัติธรรม ถ้าปฏิบัติแล้ว เวลาแล้วมันทุกข์มันยากขึ้นมา ได้สุขหัวคุยกัน ได้ควักเงิน ได้เรียไร ได้ร่วมกันตั้งกองผ้าป่า จะไปทอดที่นั่น เดี่ยวพระเจ้าจะอนุโมทนากับเรา เดี่ยวมันจะได้บุญกุศล

มิ่งลิ้มพุทโธไปเลยนะ มิ่งลิ้มทางจงกรม ลิ้มนั่งสมาธิไปเลย มาสุขหัวกันเพื่อจะมาหาคะแนน มันเป็นเรื่องไร้สาระมากนะ

ฉะนั้น คำถาม ๑ ๒ ๓ ๔ ห้ามทั้งนั้น เราห้ามมาตั้งแต่ต้น แล้วห้ามมาท่ามกลาง แล้วจะห้ามตลอดไป แล้วอย่าทำ แล้วไม่ต้องทำ แล้วไม่ต้องมาเสนอหน้า ไม่ต้องมาอวด มาช่วยเหลือ

บอกทุกวัน ถ้ากุเสียอก มันก็เป็นเรื่องของกุ ทำไมพวกมึงต้องเสียอกด้วยล่ะ ถ้ามึงจะเอาบุญ ก็ระลึกถึงอนุโมทนา นี่ไง อนุโมทนา ชื่นใจ ชื่นชมในการกระทำนั้น นั่นแหละคือบุญแท้ๆ ไม่ต้องทำอย่างอื่น

แล้วพอมันทำไปแล้วนะ มันเสียหายหมด เวลาเริ่มฝอนคลาย เริ่มให้ใครช่วยการได้ ไปหมดนะ ศาสนามันจะเสื่อม เสื่อมอย่างนั้นนะ แล้วก็ไปโทษคนอื่น โอ้! คนนั้นจะทำลายศาสนา คนนี้จะทำลายศาสนา

ไอ้พวกเรียวไรนี่แหละ ไอ้พวกจะมาช่วยหลวงพ่อนี้แหละตัวทำลายศาสนา ไอ้ตัวทำลายศาสนา ไอ้ตัวที่จะมาช่วยๆ กันนี่แหละ ไอ้คนที่จะมาส่งเสริมนี้แหละ มิ่งนะตัวทำลายศาสนา

ถ้าไม่ทำลายศาสนา ทางจกรม นั่งสมาธิ หัวใจมีค่ากว่าทุกๆ อย่าง แล้วอย่างอื่นที่
ต้องการมา ที่จะไปแสวงหามา ไม่ต้อง ไม่อนุญาต แล้วไม่ให้ทำทั้งสิ้น

เรื่องของโลกเป็นเรื่องของโลกเขา เรื่องของบุญ เรื่องของกุศล นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง

แต่เราจะเอาข้อเท็จจริงเลย ปัจจุบันตั้ง สันติปฏิรูปโก ให้มันลุกกังวานขึ้นมากกลางหัวใจสิ ให้
มันเห็นจริงสิ

ถ้าไม่เห็นจริง นี่ขนาดว่าเราไม่มีอะไรเลยนะ แล้วห้าม ห้าม ๑๐๐ เปอร์เซนต์ทุกอย่าง
เขายังดิ้นยังกันพรวดๆ อยู่อย่างนั้น

ถ้าลองโอเคนะ สินค้าใหม่ สินค้าสด มันขายได้ ไร่ไร่ไรจนไม่มีคนสนใจเลยนะ มัน
ไร่ไรจนไม่มีใครเอา ไร่ที่ไม่ไร่ไรมันก็อยากจะไร่ไรเต็มทีนะ เพราะอะไร มันยังสดใหม่กับการ
ไร่ไรไง เพราะเราไม่เคยไร่ไรเลยไง ลองได้เปิดลิ สดๆ ใหม่ๆ เลย อันนี้สดๆ ซิงๆ

นี่ไง ที่บอกว่าการทำลายศาสนาๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ผู้ที่จะ
ทำลายศาสนา คือพระภิกษุสงฆ์นี้แหละ พระภิกษุสงฆ์นี้แหละคือตัวทำลายศาสนา ไม่ใช่ลัทธิ
หรือใครจะมาทำลายศาสนา ตัวภิกษุสงฆ์นี้แหละคือตัวทำลายศาสนา เอวัง